MVDr. Jan Jelšík

Jan Jelšík se narodil 26. 11. 1939 na Moravě v Kroměříži. Jeho otec byl kožešník a čepičář a provozoval malý obchod, matka se starala o domácnost. Vyrůstal se svými třemi sourozenci.

Jan Jelšík už od útlého dětství sportoval. Původně začal s boxem, u kterého ale dlouho nevydržel. Do roku 1948 chodil do skauta, než byl komunisty zakázán a Jelšík musel přestat. A tak se svými kamarády začal provozovat kanoistiku, ke které si brzy vybudoval silné pouto. Doprovází ho po celý život, až dodnes.

Po ukončení povinné školní docházky studoval kroměřížské gymnázium, kde také odmaturoval. Rozhodl se pokračovat nástavbou na střední průmyslové škole mlékárenské v Kroměříži, kterou zakončil svou druhou maturitou. Součástí maturitní zkoušky byla i praktická část, kterou splnil zhotovením ementálu s váhou 70 kg, na který je dodnes pyšný.

Absolvoval mlékárenskou školu a poté nastoupil na základní povinnou vojenskou službu v Bechyni. Během vojenské služby se naschvál dostal na noc do vězení, protože toužil zažít, jaké to je. Tuto historku dodnes rád vypráví. Docílil toho tím, že na pískovišti našel malé dětské nákladní auto, ve kterém ho vozil jeho kamarád po letišti bez povolení, načež ho na krátkou dobu zatkli. Vojnu zakončil jako svobodník.

Když Janu Jelšíkovi skončila povinná vojna, oženil se a usadil se se svojí manželkou v Táboře. V Táboře začal pracovat jako mikrobiolog v mrazírnách v laboratoři. V této životní etapě zažil i vpád vojsk Varšavské smlouvy roku 1968 na naše území. Z tohoto roku se mu vybaví hlavně to, jak spolu s ostatními troubili mrazírenskou sirénou na přijíždějící vojáky.

A co ho přivedlo k ekologii? „Voda, v prvé řadě voda." – Jan Jelšík.

V Táboře spoluzaložil kanoistický oddíl, který podle jeho slov městu chyběl. Začal si všímat, jak nešetrně je s řekami zacházeno, zvláště to, jak se běžně zbavovalo potravinářského odpadu jeho vypouštěním do řek. Dlouhodobě také upozorňoval na znečištění rybníku Jordán v Táboře v místním deníku. V Táboře ho od té doby znali jako "takového protestanta."

V letech 1977 až 1982 studoval Jelšík veterinární hygienu na vysoké škole veterinární v Brně a po dokončení vzdělání změnil povolání a začal pracovat jako hygienik a mikrobiolog na masokombinátě v Plané nad Lužnicí.

Těsně po pádu režimu v roce 1989 byl pozván, aby šel pracovat na nově zřízený úřad města Tábor v oblasti životního prostředí. A tak se stal se šéfem tohoto odvětví, byl zvolen do zastupitelstva a dokonce plnil i funkci radního pro sport. Díky studii, kterou vypracoval jako okresní šéf životního prostředí ve spolupráci s okresem Jindřichův Hradec, vznikla síť čistíren odpadních vod na řece Lužnici. Zasloužil se také o to, aby z města zmizely černé skládky. Ve městě byly postaveny tři oficiální skládky a těch černých se zbavili.

Jan Jelšík je také velkým obdivovatelem Slovinska. Jeho zájem o tuto zemi u něj probudil jeho kamarád kunsthistorik a znalec Josipa Plečnika Damjan Prelovšek, se kterým se seznámil během kanoistických závodů. Od té doby jezdí do Slovinska a začal poznává zemi, vodu i místní lidi. Postupně si tuto zemi zamiloval a jezdí tam doteď.

V roce 1999 byl Jan Jelšík společně s kanoisty pozván Damjanem Prelovškem na ambasádu k výročí osamostatnění Slovinska od Jugoslávie. Na setkání ho Prelovšek obeznámil se svými fotografiemi děl Josipa Plečnika. Jan Jelšík mu nabídl, že mu zajistí prostory pro výstavu fotografií. To také splnil a první výstava se konala v roce 1999. Dále uspořádal Jelšík výstavu děl Plečnika v galerii Portheimka. Významně se zasloužil o partnerství mezi městy Tábor a Škofja Loka.

Momentálně se věnuje sázení lip slovinsko-českého přátelství, dosud jich bylo vysazeno 65. V dnešní době je Jan Jelšík v důchodu a má dvě děti a šest vnoučat.

Mikuláš Březina, Andrej Hladík, Barbora Jakoubková, Dorota Kolbe